

K R I K

KRIK

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju, letnik XLVI, šolsko leto 2010/2011

Uredniški odbor:

Bernarda Štern, 9. a; Ajda Hegler, 9. c; Luka Benedičič, Jan Kostanjevec, Tadeja Rožman, 7. b; Marijana Kremenovič, Katja Sever, Eva Žumer, 8. b

Mentorici: Nada Pajntar, Daša Lunder Črnilec (likovni izdelki)

Oblikovanje: Nada Pajntar, Marko Zupan

Risba na naslovnici: Nina Nardoni, 9. b

Risba na zadnji strani: Danaja Relja, 9. b

Risba: Matic Žumer

E-mail: krik@o-fp.kr.edus.si

**Leto že je naokoli
in spet tu je znani čas,
ko podatkov polni Krikec
se natisnil je med nas.**

Res, leto je naokoli in čisto zares – tu je zopet naše šolsko glasilo Krik. Tokrat je nastalo v znamenju intervjujev novih oseb na šoli in naših učencev športnikov. In seveda smo razpravljali tudi o facebooku, brez tega ne gre.

Glede kazala pa ... Ker smo letos Krik ustvarjali malo bolj »leni« učenci, smo na žalost »pozabili« na kazalo. Smola!! Ne bodite leni, Krik preberite od začetka pa vse do konca – konec skriva najboljše ...

Uredništvo Krika

INTERVJU Z RAVNATELJEM G. ALEŠEM ŽITNIKOM

Bliža se konec šolskega leta, zato nas je zanimalo, kaj lahko pričakujemo tisti, ki bomo tudi drugo leto gulili šolske klopi OŠ Franceta Prešerna. Ali bo naša šola deležna kakšnih sprememb, izboljšav? Ali pa bodo ostale samo obljube?

1. Katerih sprememb bi morali biti deležni naši wc-ji?

Ker so stari toliko kot naša šola (torej 40 let), bi jih morali v celoti obnoviti.

2. Kakšna se vam zdi nasploh naša šola?

Šola je bila zgrajena pred štiridesetimi leti in takrat je bila zelo moderna. Še sedaj je zelo zanimiva po svoji arhitekturi. Ko so jo gradili, so žal naredili nekaj neumnosti, zlasti z vrati in bomo zato imeli še nekaj problemov s tem v prihodnosti, ampak drugače se mi zdi kot objekt zelo primerna za šolo.

3. Kaj bi na njej spremenili?

Zagotovo bi obnovil vrata, uredil razsvetljava, mogoče žaluzije na zunanji strani, morala bi biti topla voda, pa seveda wc-je bi bilo treba urediti.

4. Katero spremembo lahko pričakujemo v kratkem?

Kljub temu da je občina načrtovala zamenjavo sanitarij, izdelavo ograje okrog šole, popravilo fasade, nov kombi ... ne vem točno, kdaj se bo vse to uresničilo.

5. Kakšno je vaše mnenje o rdečih kavčih?

Na šolski skupnosti sem vas vprašal, kaj naj bi z njimi storili, ampak na vsak način mislim, da so bolj sramota šoli kot pa nek moderen dodatek.

6. Kaj mislite o tem, da učenci ne nosijo copat?

Mi smo naredili vse, kar je potrebno, da bi učenci nosili copate, zdaj pa je od učencev odvisno, ali jih bodo nosili ali ne. Če imajo raje težave, umazane noge in se radi izpostavljajo, potem je to njihov problem. Mi smo postavili pravila, zdaj pa je od učencev odvisno, če se jih bodo držali.

7. Kaj mislite o tekanju po hodnikih?

Jaz razumem, da se morate učenci med odmorom razgibati in porabiti svojo energijo glede na to, da celo uro sedite. Ampak glede na to, da nas je na šoli zelo veliko, bi se zaradi tekanja po hodnikih zgodile večje nesreče, zato greste lahko ob lepem vremenu med glavnimi odmori ven, tam lahko sprostite svojo energijo na varen način.

8. Kakšni se vam zdimo učenci, ki sedaj hodimo v šolo (višji razredi)?

Zdi se mi, da so tisti, ki prehajajo iz razredne na predmetno stopnjo, bolj divji, saj so bolj živahni in povzročajo več nevarnosti s tem, ko tekajo po hodnikih. Pri večjih učencih, ki so starejši in bolj izkušeni in bolj odrasli, bi pričakoval, da bi morali imeti drugačen, bolj odrasel odnos do mlajših. Lahko bi pomagali učiteljem pri ustavljanju norenja v šoli. Res pa je, da imajo večji učenci večje probleme – oni imajo že probleme s puberteto, njihovi problemi so večji, kot jih imajo mlajši.

9. Kaj mislite o facebooku?

Nekateri temu pravijo socialno omrežje, jaz bi temu rekel asocialno omrežje. Res je zanimiv način za izmenjevanje mnenj, na žalost pa se ga tako kot vse druge stvari tudi zlorablja. Mislim, da je tisti, ki je facebook ustvaril, točno vedel, zakaj postavlja meje starosti. Je pa res, da se učenci preveč družijo z osebami na facebooku, namesto da bi šli ven in se zabavali s svojimi pravimi prijatelji. Bolj primeren način pogovarjanja je tak, da se s pravim prijateljem usedeš, kaj popiješ, igraš karte in kakšno rečeta drug drugemu. Današnji učenci se na žalost rajši pogovarjajo preko računalnika. Druženje s prijatelji v živo zelo pomaga tudi učencem pri pridobivanju novih prijateljev.

Pogovarjala sta se Luka Benedičič in Jan Kostanjevec, 7. b

Nacek Pacek je napisal prosti spis. ☺

Bil sem bolan, Bled in Bohinj, da nisem mogel ne brat ne sestra. Šel sem v posteljo, zaspal in začel sanjati, da sem se povzpel na Šmarno goro. Dol sem se spustil z zmajem, junijem in julijem. Na vso srečo sem pristal v puščavi. Takrat so me z vseh strani obkrožili levi in desni. Nenadoma sem zagledal terenski avto niva, vrt in travnik. Sedem noter, osem ven in se odpeljem v gostilno. Tam naročim kos torte in škorec vina. V tem trenutku vstopita moja bosa West in Mild in zavpijeta name: »Izgubili ste delo, Jano in Anteno. Ni mi preostalo drugega, kot da spokam kufre in se spokam na morje. Upal sem, da mi bodo pomagale pravljične vile, kosa in grablje. Šel sem v Lucijo, Andrejo in Matejo nabirat školjke, lijake in bideje. Še sedaj ne vem, zakaj se moja mama tako sekira, žaga in lopata.

Tudi letos je na šoli kar nekaj novih obrazov, prihajajo novi učitelji, praktikanti s fakultete, študenti iz drugih držav ...

INTERVJU Z ANDREJO MARKUTA

Naša šola je zelo raznolika. Na njej se nahajajo tudi številni študentje na praksi. Pogovarjali smo se z Andrejo Markuta, študentko na pedagoški fakulteti v Ljubljani, ki ima pri nas individualne ure, po potrebi pa tudi nadomešča matematiko. V prihodnosti bi lahko bila celo učiteljica na naši šoli. Prav zaradi tega razloga smo se o njeni odločitvi še malo bolj pozanimali.

Zakaj ste se odločili za ta poklic?

Za poklic matematike in tehnike sem se odločila zato, ker rada delam z mladimi in se dobro počutim v njihovi družbi. Prav tako mi matematika nikoli ni delala težav, za tehniko pa me je navdušila učiteljica v osnovni šoli.

Zakaj ravno matematika?

Zato, ker mi ni delala nekih težav, pa še v povezavi s tehniko je matematika bolj zanimiva.

Kateri predmet bi učili, če ne bi učili matematike? Zakaj?

Prva izbira je bila biologija in gospodinjstvo, to pa zato, ker mi je biologija še bolj všeč.

Katera snov vas je pri matematiki najbolj razjezila?

Pretvarjanje enot.

Kakšne ocene ste imeli pri matematiki?

V osnovni šoli sem bila zmeraj odlična, torej 5. V srednji šoli – na kranjski gimnaziji pa 3.

Kje ste najraje preživljali svoje otroštvo?

Ko sem bila majhna, sem trenirala plavanje. Imeli smo 11 treningov na teden, za ostalo pa ni bilo časa.

Kam ste hodili v osnovno šolo?

Na osnovno šolo Simona Jenka v Kranju.

Na kateri fakulteti ste študirali?

Na pedagoški fakulteti v Ljubljani, še študiram.

Kaj ste želeli postati kot otrok? Katere poklicne želje ste imeli v otroštvu?

Ko sem bila majhna, sem vedno govorila, da bom zdravnica, ko se bila malo večja, pa veterinarica. Potem, ko se je bilo treba odločiti, sem šla na veterinarsko fakulteto, vendar ni bilo nobenih muckov, kužkov, samo konji in krave ... Tako da je to potem odpadlo.

Ali so vaši starši kaj vplivali na vašo izbiro poklica?

Ne.

Kako se vam zdi na naši šoli?

Tukaj mi je všeč. Dober kolektiv je, pa tudi razredi so mi všeč, saj je vsak drugačen. Lani sem poslala več prošenj za študentsko delo na več šol, pa je bila ta šola edina navdušena nad tem. Tako da sem tudi zato pristala na tej šoli. Seveda mi je tu všeč.

Kakšni se vam zdijo učenci naše šole?

Tako kot drugje, eni so bolj pridni, eni manj, eni so lumpi, ampak to je tako povsod.

Kateri razred vam je povzročal največ težav?

Deveti razred, tretji nivo.

Se vidite kot učiteljica na naši šoli nekoč?

Ja, bi bilo »fajn«.

Kaj najraje počnete v prostem času?

Sedaj imam veliko prostega časa, ko pa je treba pisati diplomu, pa se je težko spraviti k pisanju. Tako da plesne, aerobika ...

Katero zvrst glasbe poslušate?

Poslušam več ali manj vse, odvisno od razpoloženja.

Katero knjigo ste prebrali v zadnjem času?

Belo Masajko pred dvema letoma.

Kaj mislite o facebooku?

Tudi jaz ga imam, vendar te lahko zasvoji, kar pa ni dobro, saj se s prijatelji nehaš družiti na kavi in si le dopisuješ preko spleta. Torej mora biti facebook v mejah normale. ☺

Pogovarjali sta se: Katja Sever in Marijana Kremenović**ŠALA ☺**

- Janezek, kolikšni del površine zavzema ocean?
- Večjo polovico, gospa profesorica.
- Neumnost! Saj sem že rekla, da sta dve polovici enako veliki, ampak kot po navadi me večja polovica razreda sploh ne posluša.

Učiteljica slovenščine Dunja Jezeršek je trenutno v Afriki, kjer poučuje afriške otroke. Medtem pa jo nadomešča učiteljica Saša Pogačar.

INTERVJU S SAŠO POGAČAR, UČITELJICO SLOVENŠČINE

1. Osebna izkaznica:

- naj barva: rjava, limeta zelena
- naj žival: doma nimam nobene, vseč so mi pande, delfini ...
- hobi: ustvarjanje, »papirčkanje«, rada izdelujem voščilnice, ki jih ob praznikih in različnih priložnostih podarim/pošljem prijateljem in znancem
- družina: svoje družine še nimam
- astrološko znamenje: rojstni dan imam na začetku januarja, torej sem rojena v znamenju kozoroga

2. Kakšna se vam zdi šola na prvi pogled?

Ja, ko zagledaš OŠ Franceta Prešerna, najprej vidiš ogromno stavbo, no, predvsem dolgo ustanovo. Ker pa vemo, da je notranjost pomembnejša od zunanosti, je v šolo treba tudi vstopiti – vedno je polna učencev in učiteljev, polna obrazov z različnimi zgodbami. Ponavadi je vesela in razigrana, prijazna, kak drug dan pa žalostna, razočarana, največkrat pa je radovedna in vedoželjna, kot se za šolo in njene »prebivalce« spodobi.

3. Zakaj ste se odločili ravno za ta poklic?

Tipično vprašanje, ki ga radi zastavite vprašanemu.

Punce vedno »sanjajo«, da bi postale učiteljice, vzgojiteljice, kozmetičarke, zdravnice. Ker imam sama strah pred vsem, kar »diši« po zdravilih, injekcijah in podobnem, se v zdravniški halji nikoli nisem videla. Od vsega me je najbolj veselilo delo z otroki, s sovrstnicami smo pazile na otroke v naši soseski, se igrale šolo, knjižnico ... No, tako sem že nekako v osnovni šoli vedela, da bi nekoč rada postala učiteljica. In igra je postala moj poklic, če bi se temu lahko tako reklo.

4. Ali lahko ocenite, kateri razred oz. nivo je najbolj problematičen? V čem?

Zelo rada poučujem, ampak učenci ne morejo vedno tako »plesati«, kot učitelji »igramo«, zato se je za dobro klimo v razredu včasih potrebno kar konkretno potruditi. Pride dan, ko sem najraje v šestem razredu, kak drug dan v osmem in tako naprej. Da bi katerega od razredov v celoti poimenovala problematičen razred, ni v moji navadi. Vedno težave (najbolj pogosta je »nepisanje« domačih nalog), s katerimi se srečujemo, sproti rešimo, tako da smo zadovoljni vsi – učiteljica in učenci.

5. Kaj raje poučujete, književnost ali jezikovni pouk?

Rajši poučujem jezikovni pouk, je pa precej odvisno od »poslušalcev«, ki jih imam pred sabo. Če sodim po izkušnjah, imajo učenci raje književnost, ker se kar radi pogovarjajo. Slovenska slovnica je težka, ima ogromno pravil in posebnosti, ki se jih je najprej treba naučiti in nato pravilno uporabljati.

6. Katero knjigo ste nazadnje prebrali?

Nazadnje sem v rokah imela knjigo avtorice Nike Maj. Roman Iskanje izgubljenega fanta sem prebrala, ker sem v časopisu zasledila intervju s pisateljico, ki piše za mlade. Ker delam v šoli in sem večinoma v stiku z mladimi, je bilo to branje prava izbira. Zgodba govori o mladostniku, ki zaradi svojih napak, napak družine in predvsem družbe pristane na dnu, a se s pomočjo učiteljice, ki verjame v dobroto ljudi in v to, da je vredno živeti, pobere in zaživi spodobno življenje. Priporočam! ☺

7. Ali ste z učenci zadovoljni? Kako se z njimi razumete?

Naj povem, da sem z učenci večinoma zadovoljna. Ker vemo, da je izvedba in kakovost ure odvisna tako od mene kot od učencev, delam predvsem na tem, da imamo v razredu mir, disciplino, da je snov podana na čim bolj zanimiv način, da se med seboj spoštujemo, poslušamo eden drugega ... Vsaka stvar rabi nekaj časa, tako je tudi v odnosu učitelj – učenec. Ko se navadimo eden drugega, nam gre pa dobro skupaj.

8. Kakšne ocene ste imeli pri pouku slovenščine v osnovni šoli?

Pri slovenščini nisem imela samih odličnih, kje pa Tudi štirice so se znašle v redovalnici ...

9. Kaj svetujete učencem v zvezi z učenjem?

V osnovni šoli je kar precej predmetov, za ene se zanimate, za druge malo manj. Težava pri učenju velikokrat nastopi ravno iz nezanimanja ...

Ko se učite, se večina izmed vas uči kampanjsko, torej snov predelujete tik pred zdajci in veeliko vsebin naenkrat, zato stvari niso utrjene in se kaj hitro pozabijo. Nekaj splošnih »receptov« za učenje je, ampak je najbolje, da vsak učenec sam poišče pravo pot, kako se snov učiti in se jo seveda tudi naučiti.

10. Kaj mislite o facebooku?

Facebook na eni strani povezuje, na drugi razdvaja. Mladi izgubljate pristne odnose s sovrstniki, družite se z »virtualnimi prijatelji«, za katere lahko sploh ne veste, kdo so in kaj želijo od vas.

Da smo v dobi računalnikov, interneta, facebooka, je dejstvo. Tako bom rekla – če je vse v pravi meri, ne more biti škodljivo. Ampak kje prava mera je?!

Pogovarjala sta se Luka Benedičič in Jan Kostanjevec

ŠALA ☺

Učiteljica slovenščine je vprašala Janezka: »Povej mi, v katero besedno vrsto sodi beseda opica.«

Janezek odgovori: »To je preteklik samostalnika človek.«

INTERVJU Z ANJO JAKŠE - ŠTUDENTKO BIOLOGIJE NA PRAKSI NA NAŠI ŠOLI

OSEBNA IZKAZNICA

- datum rojstva: 24. 8. 1989
- astrološko znamenje: devica
- naj pijača: voda
- naj hrana: testenine
- naj barva: zelena
- naj številka: 8
- naj letni čas: pomlad
- naj rastlina: češmin
- naj žival: pes
- hobiji: petje, sprehodi v naravo, ustvarjanje

1. KAJ STE V OTROŠTVU HOTELI POSTATI PO POKLICU?

Najprej novinarka, potem sem hotela postati zobozdravnica, na koncu pa sem pristala na pedagoški fakulteti.

2. V KAKŠNEM SPOMINU VAM JE OSTALA OSNOVNA ŠOLA?

Na osnovno šolo imam zelo lepe spomine in še vedno sem v stiku s sošolci in sošolkami. Kar malo nenavadno pa mi je, ko se srečujem v zbornici s svojimi bivšimi učitelji.

3. KAJ SE JE SPREMENILO V TEH LETIH, ODKAR STE ZAPUSTILI NAŠO ŠOLO?

Zunanost se ni veliko spremenila, sploh se ni veliko spremenilo, razen da se je šola vključila v več projektov, pa bolj ekološka se mi zdi.

4. KATERI JE NAJLEPŠI SPOMIN IZ ŠOLSKIH DNI?

Oh, to so pa zagotovo šole v naravi, ko smo se zelo zbližali, pa tudi izmenjave učencev z nemško šolo, ko nas je šlo pet učencev in smo stanovali pri gostiteljih, isto starih kot mi.

5. NAM ZAUPATE ŠE KAKŠEN NEPRIJETEN SPOMIN IZ ŠOLE?

To je bilo pa najbrž na valeti, ko smo vedeli, da se razhajamo, da gremo v neko novo okolje, drugače pa jaz slabih spominov nimam.

6. KAJ MENITE O UČENCIH NAŠE ŠOLE ZDAJ?

Učence vaše šole bi lahko uvrstila precej visoko, ker se mi zdi, da se znate izražati, znate povedati svoje mnenje. Seveda pa so v vsakem razredu izjeme, tako kot so bile pri nas. Drugače pa se mi zdi, da ste prijetni in da vas stvari zanimajo.

7. ZAKAJ STE IZBRALI RAVNO BIOLOGIJO?

Študiram tudi gospodinjstvo, izbrala pa sem ju zato, ker se mi zdita uporabna, mislim, kar se naučiš na faksu, lahko uporabiš tudi doma, v svojem življenju.

8. KAJ MENITE O FACEBOOKU? ALI OTROCI PREŽIVIJO PREVEČ ČASA NA RAČUNALNIKU?

Ja, definitivno ja. Ko smo bili mi v osnovni šoli, takrat še računalniki niso bili taki, zdaj pa ima praktično vsak otrok svoj računalnik. Drugače se mi pa facebook zdi v redu, da lahko najdeš tiste ljudi, s katerimi se že dolgo nisi videl. Zelo pa moraš biti previden, kaj objavljaš in pišeš na facebooku. Ne moreš objavljati čisto vsega.

9. ALI SE MORDA VIDITE KOT UČITELJICA NA NAŠI ŠOLI?

Ja, seveda. Jaz se vidim kot učiteljica na vsaki osnovni šoli, tukaj pa bi še posebno rada učila, ker se mi zdi še poseben izziv učiti na šoli, ki sem jo obiskovala.

Pogovarjali sta se Bernarda Štern in Ajda Hegler

ŠALA ☺

»Ne plonkaj!« zavpije učitelj biologije na Janezka.

»Saj ne plonkam!« se upre Janezek.

»Seveda plonkaš! Videl sem te, kako si si preštel rebra.«

ŠALA ☺

Učitelj govori o življenju divjih prašičev. Janezek ga ne posluša, temveč gleda skozi okno. Učitelj ga opomni:
»Janezek, če me ne boš gledal, ne boš vedel, kakšen je divji prašič.«

Letos je Vika Šuštar z gledališko skupino Raglje postavila na oder igro *Ko gozd utihne ...*. To je že njeno štirinajsto avtorsko besedilo, ki ga je režirala. Letos je izdala drugo knjigo Raglje v gledališču 2, v kateri je izdala sedem svojih besedil.

Pri ustvarjanju predstave sta ji pomagali Mojca Škarabot (koreografija) in Daša Lunder Črnilec (scena in kostumi). Hišnika Mirko in Bine pa sta poskrbela, da je vse potekalo brez zapletov. Letos nas čaka še srečanje gledaliških skupin na naši šoli. Srečanja se bodo udeležile vse šole, ki nosijo Prešernovo ime. Ker bodo prišli tudi predstavniki iz Beograda in Novega Sada, bo to mednarodno srečanje.

INTERVJU Z VIKO ŠUŠTAR

Astrološko znamenje: strelka

Naj hrana: vse, kar pričaraš z zelenjavo

Naj pijača: voda

Naj žival: metulji vseh vrst

Naj glasba: odvisno od razpoloženja; vedno pa glasba Peruja, Ekvadorja in Bolivije, nikoli narodno zabavna

Naj šport: kolesarjenje

Hobiji: branje, gledališče, delo na vrtu, poleti kolesarjenje, pozimi pohod na Šmarno goro, poslušanje glasbe

Družina: poročena, trije otroci in dva vnuka (kmalu bodo trije)

Naj gledališka predstava: zadnja, ki me je »zadela«: Teater Licedei: Družina Semianykii

Kdo je vaš najljubši igralec?

Težko vprašanje. V množici res izvrstnih igralcev izbrati najboljšega ni enostavno. Ampak, če že moram izpostaviti koga, bi med slovenskim igralci izbrala Igorja Samoborja, Branka Šturbeja, Uroša Smoleja in Natašo Barbaro Gračner. Vsi so bolj zavezani gledališču, zato morda vam učencem niso tako prepoznavni.

Ali se vam je v vseh teh letih kdo od učencev – igralcev še posebej vtisnil v spomin? Kdo?

Mogoče se ti bo zdel odgovor nenavaden, vendar so se mi vsi igralci, ki so imeli nosilne vloge, prav v vseh predstavah močno vtisnili v spomin. Natanko vidim njihove kostume, način igranja, vlogo, čeprav sem morda pozabila njihovo pravo ime. Vsaka predstava pusti določen spomin, vtis, ki očitno v glavnih elementih ne zbledi.

Katera je vaša najljubša predstava, ki ste jo sami napisali? Katera vam je najbolj uspela?

Spet težko odgovoriti. Kot bi mamu vprašali, kateri otrok ji je najljubši. V vsako predstavo smo vložili ogromno truda, idej, domislic. Prav gotovo pa so predstave, ki sem jih napisala in režirala po letu 2000 boljše od tistih, ki so nastale prej. Iz preprostega razloga: ker sem se tudi sama veliko naučila o gledališču iz lastne prakse in na dodatnih izobraževanjih in ker smo na šoli v zadnjih letih res uigrana ekipa, ki pokriva bistvene elemente gledališke predstave (scena, kostum, gib, glasba). Če morda področje glasbe ob režiji še pokrijem sama, pa za scensko in kostumsko podobo predstave res nimam idej. Ga. Daša Lunder Črnilec me tukaj odlično nadomesti in vedno znova preseneti s subtilnimi rešitvami, ki meni ne bi prišle nikoli na pamet. Podobno je z odrskim gibom. Ga. Mojca Škarabot ima neprimerno več dobrih idej. Ko združimo vse moči z učenci – igralci, ob resnem delu lahko nekaj nastane. Udeležba na regijskih in državnih srečanjih je potrditev našega truda in znanja.

Koliko gledaliških iger ste že napisali?

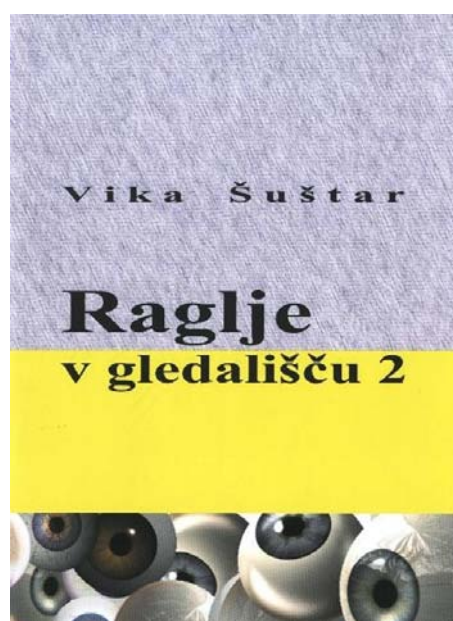
V aprilu letos je izšla moja druga knjiga Raglje v gledališču. Prinaša šest novih gledaliških besedil za 2. in 3. triado. Enako število besedil je bilo tudi v prvi knjigi.

Kje dobite ideje za igro? Kako nastane besedilo?

Prvi pogoj, da sploh začnem razmišljati o novi gledališki predstavi, je, da imam vsaj za silo spočite misli, da mi ne begajo preveč okoli, torej koncentracija. Tako stanje najlaže dosežem med poletnimi počitnicami. Zato je bila večina mojih predstav napisanih takrat. Idej imam včasih več, a, kot sama v šali rečem, je veliko slepih rovov. To pomeni, da se mi prvotna ideja ne razvije v nič pametnega in jo zavržem. Včasih imam v glavi le delček, ki bi ga rada vključila v predstavo. Okoli tega delčka potem napletem zgodbo. Tako sem v letošnjo predstavo želela vključiti bambusove palice. Ta ideja se mi je porodila že konec lanskega leta, ko sem brala roman Knjiga o bambusu. Seveda s povsem drugačno zgodbo, kot je v naši predstavi. A bambusi so ostali, nastalo pa je tudi dramsko besedilo okoli tega delčka. Vendar ne gre vedno tako enostavno. Včasih je od ideje do konca dolga pot.

Kako nastajajo predstave?

Ker je to delo z mladimi igralci, besedilo raziskujemo z improvizacijami. Veliko se pogovarjamo o likih, ki nastopajo v predstavi, o njihovih reakcijah, raziskujemo gibanje ... Učimo se pravilnega dihanja, jasnega govorjenja, se spakujemo, včasih kričimo, hodimo po odru gor in dol, se dotikamo drug drugega, rokujemo ... skratka rušimo blokade, ki jih ima vsak v sebi. Vse to so vaje, ki nam kasneje pridejo prav. Sledijo bralne vaje, razdeljevanje vlog, prenos igre v prostor, pa spet sproščanja, improvizacije, dihanje, vživljanje v like z razumevanjem vloge, ki jo igraš ... Če npr. igraš čarovnika, moraš biti čarovnik ves čas, ko si na odru, ne le takrat, ko imaš besedilo. Za mlade je to včasih težko, posebno če je na odru veliko igralcev in se počutijo varne v množici. A ostro oko selektorja take stvari hitro opazi.

Kakšno je vzdušje pred predstavo?

Motivacija je na zelo visoki ravni, važno je, da ostanemo skoncentrirani. Ampak vsi učenci tega ne zmorejo. Trema blažijo na različne načine: od poskakovanja okoli, do kričanja, nekateri se spravijo v kakšen kot in tam čepijo, drugi pa tudi živcirajo svoje soigralce. Moja naloga je, da vse te različne odzive nekako držim v znosnih okvirih. Vsekakor takrat ni primeren čas za kakšne vzgojne pridige.

Koliko časa že vodite izbirni predmet gledališki klub?

Že od samega začetka, mislim, da je to 9 let.

Zakaj v naslednjem šolskem letu ne bo izbirnega predmeta gledališki klub?

Najmanj dva razloga sta. Gledališki klub je enourni predmet, kar pomeni, da imamo na voljo 35 ur letno. Vsak predmet ima učni načrt, ki ga mora učitelj realizirati. Tako je v okviru tega izbirnega predmeta za postavitev predstave določenih samo tretjina ur. To pa je seveda smešno, saj v tem času nikakor ni mogoče postaviti predstave, ki traja 35 minut, na oder. Zato so potrebne dodatne ure. Učenci, ki si izberejo GKL, so sicer s tem seznanjeni in večina jih soglaša. A vseeno se vsako leto najmeta dva ali trije, ki sicer dobijo določeno nalogo v predstavi, a je ne opravljajo tako, kot bi morali: ne prihajajo na dodatne vaje, niso zanesljivi, resni ... Ker so si morali izbrati nekaj, so si izbrali gledališče, ker mislijo, da je enostavno dobiti petko, ker ni potrebno ničesar delati ... ker odpade pouk, kadar kam gremo, skratka naivna prepričanja. Vendar gledališče ni tak hec. Si predstavljáš, da imamo predstavo, pa se nekdo spomni, da ga ne bo ali pa grdo zamudi. To vnaša nemir v celo skupino. Po drugi strani pa je večina učencev zelo navdušenih in so pripravljeni narediti res veliko. Zato bo drugo leto verjetno gledališki krožek, v katerega se bodo lahko prostovoljno vključili učenci, ki jim je gledališče res v veselje in ne nujna izbira. Ob tem pa bo lahko skupina manj številčna, kar je drugi razlog za tako odločitev. Ni namreč enostavno imeti v skupini 23 učencev, kolikor jih je bilo npr. v letošnji predstavi in tudi v prejšnjih.

Kaj mislite o facebooku?

Novodobna računalniška iznajdba, za veliko mladih zelo zanimiva, olajša komunikacijo, a ne sme nadomeščati živih medsebojnih odnosov. V tem vidim past.

ŠALA ☺

V šolo pride Ostržek in v rokah nese debelo vejo. Postavi jo pred začudeno učiteljico in reče: »Gospa učiteljica, v šolo ste poklicali mojo mamo. Tukaj jo imate...«

Igralci o gledališki predstavi ...

KO GOZD UTIHNE

Predstavo smo ustvarili v okviru gledališkega kluba. Ko je vsak dobil svojo vlogo, smo začeli z vajami. Vsako uro smo se zabavali in vzdušje je bilo zelo sproščeno. Učiteljica Vika Šuštar nam je zelo pomagala in svetovala pri izgovorjavi besedila. Bela in črna bitja so imela tudi nekaj koreografije, ki jo je sestavila Mojca Škarabot. Daša Lunder si je zamislila sceno, ki smo jo nato skupaj pripravili. Kostume za bitja smo prepustili šivilji, pohodniki pa smo jih prinesli kar od doma.

Čeprav smo veliko vadili, nam je včasih kdaj zmanjkalo časa, zato smo imeli vaje tudi popoldne.

Ko smo imeli prvo predstavo za učence tretjih razredov, smo vedeli, da gre sedaj zares. Imeli smo pet predstav za učence naše šole, čaka pa nas jih še kar nekaj.

Včasih nam ne gre vse po načrtu, saj se nam je zgodilo, da smo imeli težave z lučmi, glasbo, sceno ali kaj podobnega. Takrat zavлада panika, a probleme poskušamo čim prej odpraviti.

Pred vsakim nastopom vedno preverimo rekvizite, se namaskiramo, nato se začnemo ogrevati in vadimo izgovorjavo. Na vsaki predstavi je prisotna tudi trema, a ni prehudo. Tudi na odru je super.

Zmeraj je zabavno in ni mi žal, da sem se odločila za ta izbirni predmet.

Katja Krivec, 9. a

Predstava Ko gozd utihne govori o dobrem in zlem. S to predstavo smo želeli pokazati, da lepota ni vse.

Naredili smo dva sadeža: eden je bil na pogled lep, drugi pa grd. Ko so v igri taborniki poskusili lep sadež, smo vklopili strašno, grozno glasbo, igralci pa so se tresli, da bi pokazali gnusobo tega sadeža. Ko so poskusili grd sadež, smo se odločili za mirno glasbo, da bi taborniki pokazali, kako zelo dober je. Prelomili smo ga in pokazali, da ima zdravo belo sredico.

Za masko smo porabili deset minut časa. Najprej smo želeli črna bitja narediti čisto črna, bela bitja pa čisto bela, a so bila bela bitja videti preveč srhljiva. Maskirali sta dve učenki naše šole, Selina Abdić in Metka Jordan, ter učiteljica Daša Lunder.

Prizor z vračanjem energije smo dosegli z UV učinkom. Vse luči smo ugasnili, tako da se je videlo samo bela bitja in trakove. Metka, ki je sedela med publiko, je svetila z zelenim laserjem, da je bil prizor videti še lepši.

Igrala sem pohodnico, ki je iskala ostale po gozdu.

Ariana Abdić Kralj, 8. b

ŠALA ☺

Učitelj reče: »Če kdo med vami misli, da je nor, naj vstane.«

Nihče ne vstane, čez čas pa vstane Mihec in učitelj ga vpraša: »Mihec, a ti misliš, da si nor?«

Mihec odgovori: »Ne, samo srce me boli, ko vidim, da samo vi stojite.«

Vaje so vedno potekale pod nadzorom režiserke Vike Šuštar. Na vajah smo se veliko zabavali in se naučili določene discipline. Vedno smo skrili kostum, če ga je kdo pozabil. Na vajah smo večinoma samo ponavljali do določene strani teksta. Že na zadnji vaji smo bili vsi na trnih. Ko je prišla prva predstava, smo bili vsi iz sebe. Prišli smo eno uro pred predstavo, ponovili svoje besedilo in dolžnosti ter preverili vse rekvizite. Nato je množica ljudi začela prihajati v dvorano in živčnost je bila na vrhuncu, vsi smo čakali učiteljičin znak za začetek predstave. Predstava je bila speljana z manjšimi napakami. Na drugih predstavah je tudi bilo nekaj napak, a bili smo pod manjšim pritiskom.

Tim Krامل, 7. b

ŠALA ☺

Mihčeva babica je rodila dvojčka. Ko se je vrnila iz porodnišnice, se je Mihec pohvalil: »Učiteljci sem povedal, da sem dobil bratca, pa mi je dala prost dan!!«

»Zakaj ji pa nisi povedal za dvojčka?«

»Si nora? Za drugega ji bom povedal prihodnji teden!«

ŠALA ☺

Otroci so morali za šolsko nalogo napisati spis z naslovom Kakšne narodne noše nosijo ljudje v mojem kraju. Janezek je napisal:

»Ljudje v mojem kraju ne nosijo narodnih noš.«

Gledalci o gledališki predstavi ...

KO GOZD UTIHNJE

Predstava nam prikazuje tipičen boj med dobrim in zlim. Taborniki so šli, kakor vsako leto, na orientacijski pohod, kjer morajo iskati besede, da dobijo geslo. Zaplete se pri zadnji besedi, saj je ne najdejo. V gozdu se srečajo z dobrimi – belimi bitji in črnimi – hudobnimi bitji. Po mračnem boju seveda zmagajo dobra bitja.

Konec je srečen, saj so taborniki po spoznanju, da resnična dobrotta oz. lepota prihaja iz notranjosti, našli zadnjo besedo in nadaljevali zmagovalno tradicijo.

Predstava mi je bila všeč, čeprav je ta boj med dobrim in zlim nekoliko tipičen in s tem nezanimiv. Všeč so mi bili kostumi dobrih in hudobnih bitij. Predstavo pa so popestrili tudi z UV-lučmi, ki so dale res domišljjski učinek. Tudi glasba je bila zelo primerno izbrana in je veliko pripomogla pri doživljanju posameznih prizorov.

Dominika Kne, 9. a

Predstava govori o tabornikih, ki se ves čas prepirajo in se nazadnje na orientacijskem teku še izgubijo. Začnejo se dogajati čudne stvari. Telefoni jim ne delajo, kompasi se pokvarijo in jasa, na kateri so se ustavili, ima naenkrat nevidno steno, skozi katero ne morejo pobegniti. Pojavijo se tudi črna in bela bitja, ki se pomerijo v boju. Na koncu dobro premaga zlo in taborniki se odpravijo domov.

Predstava mi je bila zelo všeč! Kostumi so bili preprosti, a zanimivi. Najbolj mi je bil všeč ples belih bitij.

Anamarija Milenković, 9. a

Predstava govori o tabornikih, ki se jim dogajajo nemogoče stvari in hkrati spoznavajo dobro in zlo. Taborniki so na orientacijskem teku morali najti šest besed. Imeli so jih pet, pri šesti besedi pa so se morali bolj potruditi. Zašli so v "svet domišljije", tam skupaj rešili veliko svojih problemov ter pomagali bitjem, ki so na Zemljo prinašala mir in se bojevala z bitji, ki so na Zemljo prinašala zlo. Uspelo jim je in osvobodili so se.

Predstava mi je bila zelo všeč, še posebej takrat, ko se je zgodilo kaj smešnega; najbolj mi je bilo zabavno prerokanje Aleša in Roka.

Doroteja Okorn, 7. b

ŠALA ☺

Učiteljica predava o vojnih grozotah in pogumu izjemnih junakov, potem pa vpraša:

»Kdo je torej najpogumnejši?«

Jurček, ki je zadaj ves čas napol spal, odgovori: »Ata prav, da je najbolj pogumen tisti, ki ima drisko, pa upa prdnt.«

Odlomek je iz knjige z naslovom *Rak*, ki jo je napisala Ariana Rozman. Odlomek govori o stvareh, ki so pomembne za naš obstoj, ter o stvareh, za katere se ne zavedamo dobro, koliko jih v resnici potrebujemo. O teh stvareh se pogovarjata glavna junakinja Jane ter njen mlajši brat Tim.

ARIANA ROZMAN: RAK (odlomek)

»Srečko si, Jane,« je rekel.

»Zakaj?«

»Ker si velika in lahko počneš in narediš karkoli.«

Spet sem se zasmejala. Potem pa obmolnila. Če bi lahko naredila karkoli, bi bila sedajle že zdrava kot ribica v vodi in ne bi imela nekih vsiljivih celic, ki se mi širijo po telesu.

»Tudi ko si velik, ne moreš početi vsega, kar se ti zljubi,« sem mu povedala.

»Kako to?« je vprašal presenečeno.

»Ne smeš piti preveč alkohola ter krasti,« sem previdno rekla. »Pa ne smeš divjati po cesti in ne smeš ubijati ter jemati mamil.«

»Je to fino?«

»Ne! Seveda da ni!« sem rekla ter zadrževala smeh. »Nekatere stvari so prepovedane v tvoje dobro ter zato, ker niso dobre. Če hočeš biti dober človek, ne smeš početi nobene prepovedane stvari.«

»Tudi pojesti piškotov brez maminega dovoljenja?« je vprašal.

»Ne, ne smeš,« sem rekla med neuspelim poskusom, da se ne bi zasmejala. Njegovo nedolžno vprašanje me je ganilo. Tako majhen je še bil.

»Veš, včasih moraš pogledati okoli sebe ter se zamisliti, kaj vse imaš. Ne vedno misliti na to, koliko nimaš,« sem rekla. »Vedno ne boš mogel imeti vsega.«

Pogledal je okoli sebe. Zasmejala sem se njegovemu napačnemu razumevanju mojih besed. Mogoče je vseeno razumel. Vsaj malo.

»Kaj pa imam?« je vprašal.

»Imaš mamo in očeta,« sem rekla. »Veliko otrok je osirotelih, to pomeni, da nimajo staršev ali pa nimajo mame ali očeta in imajo le enega starša. Ti imaš oba.«

Pokimal je.

»Potem imaš zdravje,« sem rekla. »To je na prvem mestu. Veliko otrok pa tudi odraslih je invalidov ali pa imajo kakšno hudo bolezen,« *tako kot jaz*, sem pomislila.

Spet je pokimal. »Kaj še?« je vprašal.

»Potem imaš hrano, čisto obleko ter dom,« sem rekla. »Se spomniš tistega ubogega klošarja, ki je sedel pred sosednjo trgovino ter venomer prosil za kosček kruha?«

»Da,« je rekel. »Mami mu je vedno dala kakšen kos kruha. Naju je tudi velikokrat poslala k njemu da sva mu prinesla nekaj kruha ali pa salame.«

»No vidiš,« sem rekla. »On ni imel doma, kot ti. Hodil je naokoli ter kdaj pa kdaj našel kakšno podrto zapuščeno bajtico ali pa kakšno zapuščeno pasjo uto ter se zavlekel vanjo. Pa tudi čiste obleke ter hrane ni imel.«

»No vidiš, kaj vse imaš,« sem rekla.

»Ampak nimam pa svojega računalnika,« je trmasto rekel. »Ali pa telefona.«

»Ja, to je res,« sem rekla. »Na žalost s tistim, kar imamo, velikokrat nismo zadovoljni. Kaj misliš, kaj si je želel klošar?«

»Telefon?« je vprašal.

»Ne,« sem se zasmejala. »Želel si je čiste obleke ter kos kruha. Pa dom.«

»A res?«

»Da, res,« sem mu zatrdila.

»Zakaj pa si ni želel telefona?«

»Ker še hrane ni imel,« sem smeje rekla. »Če bi bil ti na njegovem mestu, bi si najbolj od vsega želel kos kruha. Ni imel časa misliti na svoje želje, ker je moral misliti na svoje potrebe.«

»Aha,« je rekel, kot da razume.

Mislil, da je resnično razumel, kaj sem mu hotela povedati. Upam, da si bo zapomnil in to za vedno.

Risba: Tija Zagmajster

ŠALA ☺

Janezek ponoči vstane iz postelje, se zapre v kopalnico in na ves glas joče. Na vrata potrka očka in ga vpraša, zakaj joče. Janezek odgovori: »Sanjal sem, da je naša šola zgorela!«

»Saj to so samo sanje,« ga pomiri oče.

Janezek pa: »Saj zato pa jočem.«

ŽIVLJENJE JE SOVRAŠTVO, VEČEN BOJ

"Življenje je sovraštvo, večni boj," se glasi verz v pesmi Dragotina Ketteja. To je napisal čisto upravičeno, saj je bilo njegovo življenje zaznamovano s težkimi izkušnjami – od smrti očeta v otroških letih do bolezni, s katero se je bojeval do smrti. V pesmi sem začutila, da se je Kette vdal v usodo. To me je razžalostilo, saj je res, da je življenje boj, ampak lahko se boriš in zmagaš. To je življenje, v kakršnega verjamem sama. Kette je bil zelo talentiran in nadarjen, verjamem, da je zgodnja očetova smrt v njem pustila trajne posledice, a on ni bil edini znan človek, ki bi imel težko življenje. Poznamo še Anno Frank, Nelsona Mandelo, Franceta Prešerna, Marijo Terezijo, Mahatmo Gandhija ... Vsi ti so veliko pretrpeli, nekateri so dosegli cilj v življenju, spet drugi ne. Osebnostno verjamem, da duševna stiska pripomore k ustvarjanju, saj svoje misli izrazijo skozi ustvarjalnost (poezija, slikarstvo, pisanje, dobrotelost ...).

Že z rojstvom se bojujemo, jokamo, kričimo za obstoj, ker nam je bila že takrat dana misel: »Bojuj se, če ne, ne boš preživel!« Na žalost je v svetu natanko tako. Vse več je revnega sloja, bogataši bogatijo na račun revnih. S to mislijo odraščajo tisti, ki jih starši že kmalu postavijo na realna tla. Lepo je biti v svetu pravljic, princev, gradov, kraljevičev ... ampak le do določene starosti. Ko odraščamo, se že pokažejo prve značajske lastnosti, ki so pomembne za oblikovanje osebnosti. S prijatelji nenehno tekmujemo (se bojujemo), kdo bo prvi prišel do cilja, kdo bo prvi splezal na drevo. Prvi, prvi, prvi ... Čudno, da nas ni ta tekmovalnost že uničila?! Saj ne pravim, da je tekmovalnost slaba lastnost, sploh ne, do neke mere je zdrava. Tudi to, ko s sosedi primerjamo, kdo ima lepši vrt, bi poimenovala tekmovalnost. To je smešno in nezdravo, saj delaš neko stvar zato, ker jo imaš rad in v njej uživaš, ne pa zato, da si boljši od drugih.

Razvoj in oblikovanje osebnosti sta zelo odvisna od sveta, v katerem odraščamo. Bolezni, alkohol, revščina, neenakopravnost (ženske, vera), brezposelnost, nasilje – vse to danes prizadene ljudi. Moramo se boriti za boljši svet. Vsekakor take okoliščine naredijo človeka močnejšega, utrjenega in željnega nekega uspeha v življenju. Nekateri se v takih pogojih borijo za boljše življenje, drugi za to, da bi ljudje spoznali, kaj je prav. To je moja teorija, zakaj so ljudje, ki so težko živeli, uspeli, čeprav večina ne za časa življenja. Ker jim je ta notranja moč pomagala, da so preplezali ovire ali da jih niso prizadeli žaljivi komentarji, da niso obupali. No, da ne bom vseskozi govorila le o znanih osebah, se bom približala tudi učencem: »Kaj ni tudi otrokom težko, ko se starejši ne zmenijo za njihovo mnenje, mišljenje, nadarjenost?«

Ne skrbite, le trmasto naprej, mogoče boste vi nekoč stali namesto Nelsona Mandele in vzklikali: »After climbing a great hill, one only finds that there are many more hills to climb.«

Ajda Galič, 9. c

ŠALA ☺

»Zakaj nisi naredil naloge?« vpraša učitelj Janezka.

Ta odgovori: »Oprostite, gospod profesor! Včeraj ste bili videti tako slabo, da sem mislil, da vas ne bo več v šolo.«

Anamarija je s svojo poezijo sodelovala na mednarodnem festivalu otroške poezije Diječje carstvo v Banja Luki, ki se je letos odvijal že petič po vrsti. Prispelo je preko dva tisoč prispevkov. Med najboljše je bila izbrana njena pesem Dvom in je bila objavljena v ustreznem zborniku.

Anamarija Milenković, 9. a

Zlati ocean ljubezni

Dovoli, da pozabim,
daj mi priložnost,
da izbrišem to bolečino,
ki gori v meni.

Naj ugasne
kakor tvoj poljub,
naj izgine
kakor tvoj objem,
naj se stopi
kakor tvoj dotik,
razgrnjen čez zlati ocean ljubezni.

Spomini

Solza se spusti,
srce zaskeli,
telo zadrhti,
ko spomin priključuje tvoje si oči.

Kakor najlepša melodija,
odzvanja tvoj mi glas.
Kakor najlepša zvezda,
sije tvoj mi obraz.
Kakor dotik sanj,
se prepletejo prsti
zaljubljenih rok.

Spolzela voda je med prsti,
le kapljice ostale so mi,
spomini.

Spremljajo me povsod,
želim se jih otresti,
pa vedno prilezejo nazaj.

Na srcu sled so pustile,
v duši praznino,
v življenju temo.

Dvom

Kakor kača je obvil moje telo,
zasenčil svetlobo veselja,
ubil govoricu misli.

Zajadral je v notranjost srca,
se zasidral v zadnji atom telesa,
navdal z občutkom negotovosti.

List

Prazan list prekrila su slova,
ruka pisala je reči srca,
oči su sa suzama izlile osećanja,
neizgovorenih reči.

Kroz otvoren prozor,
pozdravio me vetar,
dodirnuo kosu,
i odneo list sa sobom.

Srce

Srce pamti,
srce ne zaboravlja,
srce te voli.

Nikad zaboraviti neće,
ono proleće,
onu ljubav,
i onu osobu.

Jednog aprila,
srce videlo je ono,
što oči nisu.

Jednog petka,
duša se predala,
i ka tebi nestala.

OBCUTILA SEM BOLEČINO OB IZGUBI BLIŽNJEGA ...

Bil je petek in cerkveni zvonovi v bližini šole so ravno odbili tri popoldan. Petki so bili moji najljubši dnevi, pa ne samo zato, ker se je bližal vikend, ampak tudi zato, ker me je ob petkih vedno prišel v šolo iskat moj starejši brat. Bila sem v varstvu po pouku in pridno odštevala minute do njegovega prihoda. Čas je kar švigal mimo mene in kmalu so vsi moji prijatelji že odšli. Ostali so samo še nekateri starejši učenci, ki jih nisem poznala. Ravno sem se začela spraševati, kje bi lahko obtičal brat, ko je učiteljica pristopila k meni in mi z otročjim glasom začela prigovarjati, naj nič ne skrbim, da moji starši niso pozabili name. Jezno sem ji zabrusila nazaj, naj me pusti pri miru. Tako zelo sem sovražila ta otročji glas! Res, bila sem v drugem razredu, ampak vseeno nisem prenesla tega glasu. Sploh pa ne vem, zakaj je pristopila k meni, saj nisem oddajala nobenih žalostnih ali vidno zaskrbljenih znakov. Minila je že ena ura in odločila sem se, da se bom peš odpravila domov. Vedno so me vsi hvalili, kako sem samostojna, zato sem si rekla, zakaj pa ne, in se odpravila. Tako zelo sem bila jezna na brata ... Celih 15 minut hoje sem v glavi sestavljala govor, ki sem mu ga hotela povedati, ko bi prispela domov. Bila sem zelo razočarana, saj to ni v bratovi navadi, da me pusti na cedilu.

Na parkirišču pred hišo ni bilo še nobenega avtomobila, kar je pomenilo, da nikogar ni doma. Na srečo sem imela s sabo ključe, zato sem vstopila v hišo skozi garažo. Ko sem odprla vrata, sem besno pihnila skozi nos kot razdražen bik. V garaži je bil parkiran bratov avto!!! Zaloputnila sem z vrati in zakričala njegovo ime. Odgovora pa ni bilo ... Začela sem teči po hiši in še naprej kričala njegovo ime. Še vedno ni bilo odgovora. Ostal je samo še en prostor, v katerega nisem pogledala v upanju, da bi se lahko razjezila na brata - podstreha.

Stekla sem po stopnicah in vstopila. Otrpnila sem in samo gledala ... Gledala, kako je visel ves nemočen z vrvjo okoli vratu. Ne spominjam se, da bi sploh kaj premišljevala. Imela sem popolnoma prazno glavo. Niti prevrnjenega stola nisem pobrala ... Še vedno sem samo strmela vanj.

Čez dobri dve uri so me starši našli popolnoma negibno stati poleg njega. Oče in mama sta zajokala kot dva majhna otroka. Jaz nisem jokala. Še vedno sem samo strmela vanj brez kakršne koli izgubljene misli v glavi.

Več dni nisem ne mislila, ne spala in ne jedla. Na pogrebu so vsi sorodniki hodili k meni, me objemali, mi izrekli sožalje in mi prigovarjali, mogoče me kdaj celo hoteli zabavati. Zdeli so se mi tako neumni ... Tega nisem nikomur povedala, saj sem bila brez prave utemeljitve te misli. Bila je moja prva po dolgem času in to je bil verjetno vzrok, da je bila brez glave in repa.

V sanjah se mi je vedno prikazovala tista prva »slika« s podstrešja, zjutraj sem se prebujala prepotena, kadar pa nisem spala, sem razmišljala, kako zelo sem bila jezna nanj,

razmišljala sem o tem, da mi bo vedno ostala ta zadnja – jezna misel nanj, počutila sem se grozno, saj sem mu s to mislijo naredila veliko krivico, sebi pa uničila zadnji spomin na edinega brata.

Dober mesec po smrti me je mama celo peljala na obisk k psihologu. Nisem hotela iti, ampak mi je rekla, da mi bo ta pogovor koristil, da je tako rekla moja učiteljica ... »Kaj pa ona ve?« sem si mislila. Imela sem prav. Celo uro me je spraševal, kako se počutim, govoril mi je, naj se ne čutim krivo za bratovo smrt in podobne stvari, na koncu pa sem morala še narisati svoje počutje. Počutila sem se izredno neumno. Kmalu je pome prišla mama in povedala sem ji, da se ne bom nikoli več vrnila sem.

Minilo je že 12 let od tega dogodka. V sanjah še kdaj vidim tisto »sliko«. Nisem več prestrašena, tudi ni mi več nelagodno govoriti o njegovi smrti. Nekako sem se sprijaznila s tem, da ga ni več ob meni. Nikakor pa to ne pomeni, da ga ne pogrešam. Tudi petki mi še vedno puščajo grenak priokus.

Maja Tepina, 9. b

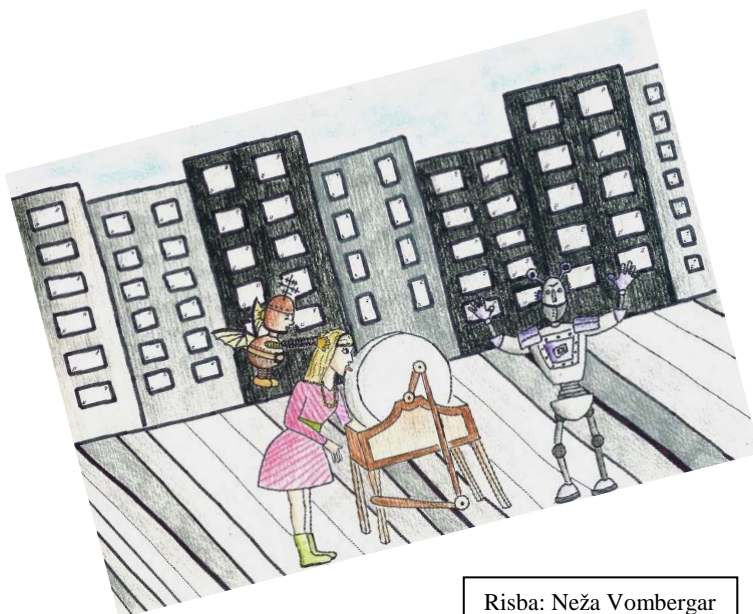
Tadeja Rožman: METULJ BREZ KRIL

Brez svobodne trohice mladosti,
brez neznane lepote flore,
nemogoče je odleteti v fantazijo
tako kakor metulj brez krila.
V temi vidiš nekaj,
kar v svetlobi je prikrito,
a ne vidiš vsega,
kar v zlobi je prikrito.
Vse ti je neznano,
misli, da si drugačen od skupine,
šepetajoči glasovi ti prodrejo do duševne miline;
misliš, da si čista ničla v nesvobodi
bela vrana ali črna ovca v družici.
Nikoli ne padi na nivo nesamozavesti,
ne bodi pri sebi na slabi vesti,
naj metulj brez kril odleti iz tebe,
preženi ga iz sebe!
V tebi je strah,
ki si ga ne znaš razložiti,
naredi prvi korak v skupini,
ne pusti, da te izkoristijo do praznih žepov duši
ali v resnici,
bori se zase,
bori pravici.

Naši WC-ji (rap)

Letos smo pr' DDE peticijo podpisval,
da nam bojo nove sekrete dal.
Zdaj lahko čakamo samo,
da se počitnice prično,
da vidimo kaj bo.
Ta stranišča so zanič,
nova hočemo pri prič!
Zdaj šola nam smrdi,
ker novih skretov ni!
Zdaj ministrstvo obljublja nam,
da bomo na čistih WC-jih sedel vsak dan.
Smrad iz šole nam uhaja,
zraku zunaj pa ful nagaja.
V šoli nihče več ne plonka naloge,
ker so WC-ji take nadloge.
Zato rabimo nove WC-je,
da bomo lahko brez smradu plonkali spise in eseje.

Jan Kostanjevec, 7. b s pomočjo Luka Benedičiča

Risba: Neža Vombergar

RAP O KMETU

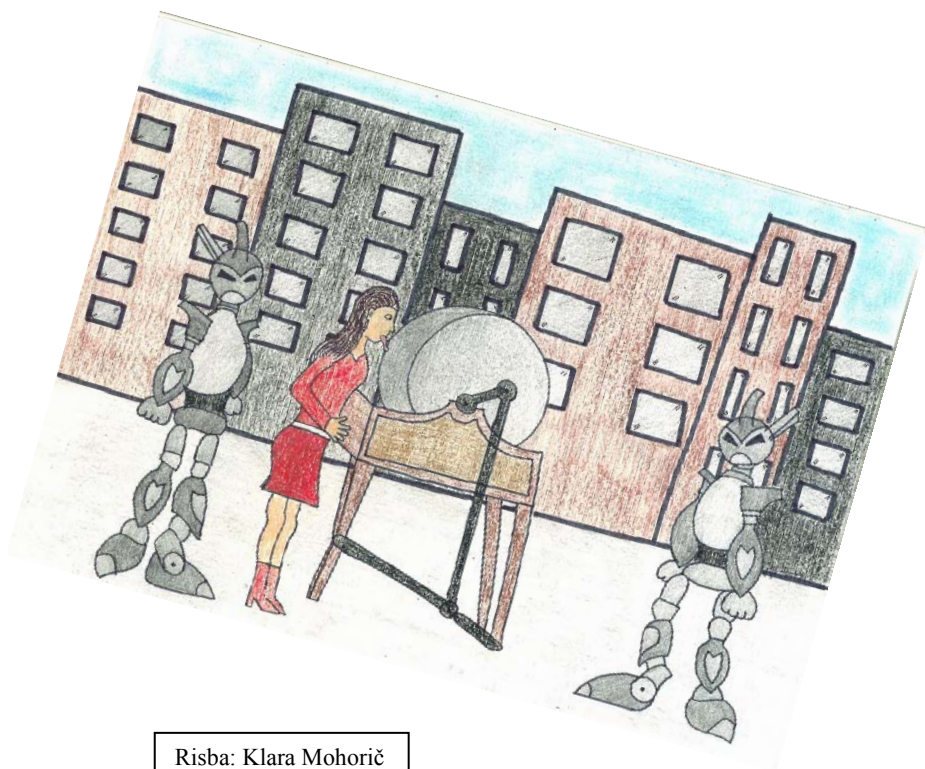
Js sm kmet,
mam hektarov pet,
mal koruze za prašiče,
neki ovsa za mladiče.

Krompir za ocvret –
prodam, če hočte,
vam ga en paket,
zdej je akcija
velika bio atrakcija.

Imet krompir brez škropil
važn, da je eko,
tud če je mal gnil!
Mam kr neki glav živine,
moje krave so najbolj fine.

Mleka da tok že ena krava,
da je vsa družina zdrava.

Janez Rakovec, 6. c

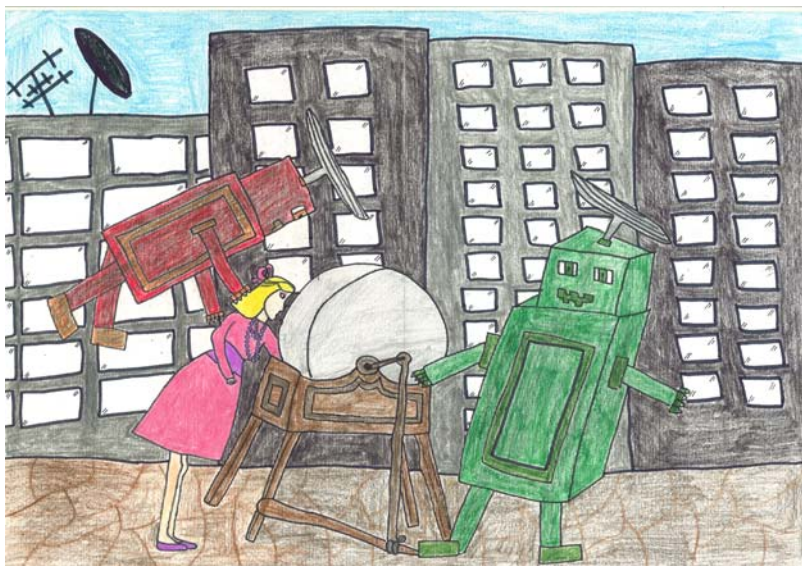

Risba: Klara Mohorič

RAP O JABOLČNEM ŠTRUDLU

Hej! Jo! V trebuhu me tišči,
iz hiše ven pa po štrudlu že diši.
Moja mama je zakon in rada me ima,
štrudl najboljši le ona peči zna.
Imam soseda, ime mu je Branko,
da jedel bi štrudl, oropal bi tut banko.
Ja, dragi Branko, kaj ti to pomaga?!
V zaporu je mraz, ščurki in pa vlaga.
Raje premisli, ne spleča se grešit,
od veselja brž zavriski
in k nam na štrudl prid.

Žiga Zupanc, 6. c

Risba: Maja Stritih

RAP

Zbudim se ob šestih,
že to je prezgodi,
potem pa še pes na glavo mi trobi:
Greva no ven vsaj na pol,
drgač se tim kr tle u bajto uscou.
Ga pelem pa ven,
vse je zaman.
Po tleh se mi meče,
po trav kotali,
še kšnga klopa zraven dobi.
Za džouk sem te pelu,
mi pes govori,
debeu ga pogledam,
že Zarja zvoni.
Ona kr gre,
jest pa zamudla pouk sem že.
Pa pridem k angleščin,
pa šica mi reče:
Zakaj si zamudla, ker imaš pudla?
Pa hočem povedat po svojih besedah,
pa šica mi reče:
Angleško povej, drgač se boš mogla naučit kr zdej.
Pouka je konc,
zej pa u kuhno po špagete k so u lonc.
Najem se do sitga, pa pridem domov,
še preden odklenem, mi laja hov hov.
Ne začenjaj dihur,
saj vem, da ti gobec smrdi še huj!

Nike Rappl Vencelj, 6. b

Zazdelo se nam je, da učenci naše šole radi berejo intervjuje o svojih vrstnikih. Zato smo se odločili, da bomo letos intervjuvali Tima Krampla, učenca 7. b razreda, tudi zato, da bi izvedeli nekaj več o športu, ki ga trenira le nekaj učencev naše šole. To je športno plezanje.

ŠPORTNO PLEZANJE

s Timom Kramplom

1. Zakaj si se odločil, da boš treniral plezanje?

Ko sem bil majhen, sem vedno rad plezal po drevesih. Enkrat sem plezal v papučih in padel z drevesa na beton. Takrat mi je mama svetovala, naj začnem trenirati plezanje. Poslušal sem njen nasvet, poskusil in bilo mi je všeč.

2. Kdaj si začel trenirati?

Pred približno štirimi leti.

3. Ali več članov tvoje družine trenira plezanje ali pa si ti izjema?

Plezanje treniramo jaz in obe moji sestri.

4. Koliko disciplin imate in katera ti je najbolj všeč?

Imamo težavnostno plezanje: to je visoka smer s težkimi oprimki; hitrostno plezanje: to so lahki oprimki, ko prideš na vrh, moraš ustaviti štoparico; bolderje – kratke in težke smeri. Najbolj sta mi všeč hitrostno plezanje in bolderji.

5. Kakšno opremo uporabljate?

Uporabljam varnostni pas, vrv, plezalne čevlje (plezalke), magnezij (za boljši oprijem), kompleti (varovala v smeri), varovalo, v zimskih razmerah pa še cepin in dereze. Kadar se odpravimo na daljša potovanja, lahko vsa oprema skupaj tehta okrog 30 kg, saj s seboj nosimo 120 metrov vrvi.

6. Kje in kdaj potekajo treningi?

Imamo jih notri in včasih tudi zunaj, in sicer potekajo po pouku, običajno ob 4. ali 5. uri in trajajo 1-2 uri.

7. Ali plezaš tudi v prostem času (z družino) ali samo na treningih?

Plezam tudi v prostem času, vendar ne z družino, ampak s trenerjem ali s prijatelji.

8. Kako potekajo turnirji?

Tekmujem v zahodni ligi. Ko prideš na tekmovanje, ti določijo tekmovalno številko. Potem te pokličejo in greš do smeri ter odplezaš, nato se vrneš in počakaš na razvrstitev. Bolderji pa potekajo tako, da prižgejo štoparice in greš vsakič na en bolder in ti na list označijo, če si preplezal ali ne in tako greš od bolderja do bolderja.

9. Kakšna je tvoja povprečna uvrstitev?

Približno se uvrščam med 20 najboljših.

10. Si že kdaj posegel po medaljah?

Da, in sicer na hitrostnem plezanju in bolderjih. Bil sem že na 2. in dvakrat na 3. mestu, in sicer na Jesenicah in v Radovljici.

11. Ali turnirji potekajo znotraj (v telovadnici) ali na prostem?

Potekajo večinoma znotraj, na državnem tekmovanju pa so bolderji na prostem, ker je že bolj toplo.

12. Ali te je kdaj minilo veselje do plezanja? Kaj storiš v takem primeru?

Ja, enkrat me je že, in sicer zaradi trenerke in takrat eno leto nisem plezal. V tistem času pa sem se zaposlil z atletiko, potem pa spet začel trenirati plezanje.

13. Kdo je tvoj vzornik pri plezanju in zakaj?

Tomo Česen, saj je zelo dober plezalec in je sam osvajal Himalajo. Je tudi organizator tekem svetovnega pokala v Kranju.

ŠALA ☺

Pred poukom Janezek ustavi učiteljico in jo vpraša: »Ali je lahko učenec kaznovan, če ni nič naredil?«

Učitelj: »Jasno, da ne!«

Janezek pa: »No, jaz nisem napisal domače naloge.«

Tudi dekleta plezajo, a ne ...?

ŠPORTNO PLEZANJE

z Nežo Šulc

1. Zakaj si se odločila, da boš treniral plezanje?

Ko sem bila majhna, sem rada plezala po drevesih. Navdušila pa me je mami, ki je tudi plezala.

2. Kdaj si začela trenirati?

Pri 4 letih.

3. Ali več članov tvoje družine trenira plezanje ali pa si ti izjema?

Več članov trenira plezanje, in sicer mami, mamin fant in jaz.

4. Kakšno opremo uporabljate?

Plezalke (čevlji), magnezij, plezalni pas, posebno vrv, gri-gri (naprava, s katero varuješ soplezalca, da ne pade s stene).

5. Kje in kdaj potekajo treningi?

Na kranjski steni na kranjskem bazenu (3-krat na teden).

6. Ali plezaš tudi v prostem času (z družino) ali samo na treningih?

Plezam tudi v prostem času, plezat gremo na skalo.

7. Kako potekajo turnirji?

Vedno so drugačni. Hitrostno, težavnostno plezanje in bolderji. Najboljša sem pri bolderjih, ker je krajša smer, vmes pa več težkih gibov.

8. Kakšna je tvoja povprečna uvrstitev?

Moja povprečna uvrstitev je med 5. in 10. mestom.

9. Si že kdaj posegla po medaljah?

1. mesto na šolskem tekmovanju.

10. Ali turnirji potekajo znotraj (v telovadnici) ali na prostem?

Če je lepo vreme zunaj, sicer pa na bazenu (znotraj).

11. Ali te je kdaj minilo veselje do plezanja? Kaj storiš v takem primeru?

Nikoli, ker smo vedno imeli dobrega trenerja.

12. Kdo je tvoj vzornik pri plezanju in zakaj?

Nimam vzornika.

Luka Benedičič, 7. b

INTERVJU S SARO KONDIČ O GIMNASTIKI

1. Koliko časa že treniraš?

Gimnastiko treniram že enajsto leto.

2. Katere pripomočke uporabljaš (obleko, obutev...)?

Dres, rekvizit (v mojem primeru obroč in kolebnico) in gimnastične copatke, ki jih imenujemo špičke.

3. Kaj te je pripeljalo v ta šport? Zakaj?

Sestra se je navdušila nad tem športom in s seboj potegnila še mene.

4. Kateri gib ti je najbolj všeč?

Gibljev gib, kjer narediš ravnotežje na podlahtnici, noge pa so v obliki puščice. Zato se ta gib tudi imenuje Puščica.

5. Kdaj in kje imaš treninge?

Imam jih štirikrat tedensko na Planini 2.

6. Najboljši uspehi?

Državna prvakinja.

7. Tekmovanja:

- prvenstvene tekme
- prijateljske tekme
- državno prvenstvo

OSEBNA IZKAZNICA:

Rada imam

dobre prijatelje
prijazne, poštene ljudi
romantiko
ples
glasbo ...

Ne maram

hinavcev
dvoličnosti
nesramnosti ...

Najljubše:

Knjiga: Harry Potter

Film: Beležnica

Nadaljevanka: OC

Glasba: rock, dance glasba

Šport: gimnastika

Osebnost: /

Vzornik: Emma Watson

Hrana: pečeni makaroni z jabolkom

Velika želja: uspeti

Hobiji: branje, fotografiranje

INTERVJU Z NEJO CUNK O KARATEJU

1. Koliko časa že treniraš?

7 let.

2. Katere pripomočke uporabljaš (obleko, obutev ...)?

Kimono, ščitniki (za roke, noge, prsi) in pas. Za ta šport ne potrebuješ obutve.

3. Kaj te je pripeljalo v ta šport? Zakaj?

Za ta šport me je navdušil oči, saj ga je tudi sam treniral.

4. Kateri gib ti je najbolj všeč?

Udarec z noge, ki se imenuje uramawashi-mawashi.

5. Kdaj in kje imaš treninge?

Štirikrat na teden na osnovni šoli Franceta Prešerna Kranj.

6. Kateri je tvoj najboljši uspeh?

Bila sem državna prvakinja. Dosegam prva, druga, tretja mesta na mednarodnih tekmovanjih.

7. Tekmovanja:

državna in mednarodna

OSEBNA IZKAZNICA

Naj knjiga: Od RTM do WTF

Naj film: Sage Somrak

Naj nadaljevanka: Razočarane gospodinje

Glasba: rock

Šport: karate

Osebnost: Zac Efron

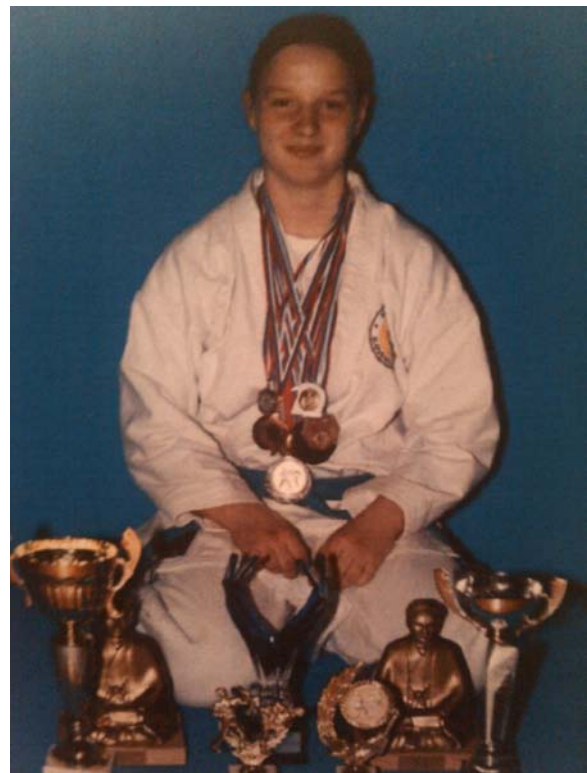
Vzornik: ----

Naj hrana: musaka

Velika želja: dobro uspeti v športu

Hobiji: ?? branje ... (tuki ne vem, kaj bi dala:D)

Intervjuvala Ajda Hegler, 9. c

ŠALA ☺

Janezek pravi učiteljici: »Nočem vas strašiti, ampak moj oče je rekel, da če še enkrat dobim ukor, da se bo nekomu nekaj zgodilo ...«

VPLIV MEDIJEV NA MLADOSTNIKA

To je bila tema letošnjega otroškega parlamenta. Učenci naše šole smo izpolnjevali anketo o medijih.

1. Katere medije najpogosteje in največ uporabljaš (radio, TV, časopis, revije, internet ...)?

Najpogosteje gledajo TV in uporabljajo računalnik. Radio najpogosteje poslušajo med vožnjo v avtu. Časopise bere manjše število učencev - Žurnal (berejo ga na avtobusu), Novice, Gorenjski glas.

2. Koliko časa na dan gledaš TV? Katere oddaje gledaš na TV (filme, nadaljevanke, poljudno-znanstvene oddaje o naravi, zgodovinske oddaje ...)?

TV gleda večina učencev povprečno 2-3 ure dnevno. Mlajši učenci 1-2 uri. Največ gledajo filme (akcijske, kriminalke, komedije, znanstveno-fantastične), discovery, history channel, nadaljevanke (dekleta - telenovele), resničnostne šove, dokumentarne oddaje, šport, seksualne vsebine.

3. Katere revije najpogosteje prebiraš? Katere teme te najbolj zanimajo?

Revije, ki jih prebirajo dekleta: Smrklja, Pil, Bravo, Cool - zanima nas moda, glasba, trači, resnične zgodbe, šale, horoskop, zvezdniki ...

Revije, ki jih prebirajo fantje: National geographic junior, športne revije, Playboy

4. Koliko časa na dan uporabljaš internet, katere vsebine te zanimajo?

Večina učencev uporablja računalnik 2-3 ure na dan, nekateri tudi do 10 ur (ob koncu tedna tudi dlje). Šestošolci uporabljajo računalnik približno 1-2 uri na dan. Učenci uporabljajo računalnik (internet) za igranje iger (osvajalec.si), iskanje informacij za DN, poslušanje glasbe na youtubu, facebook, skype, windows messenger, seksualne vsebine ... V vseh razredih ima doma, v svoji sobi, polovica ali celo več kot polovica učencev TV in računalnik (ali vsaj enega od obeh). Čas, ki ga preživijo na internetu, večina staršev omejuje (barantanje s starši), vsebin pa starši ne preverjajo (razen v redkih primerih). Okrog 95 % učencev ima na facebooku svoj profil, uporablja pa ga 65 %.

Učenci 9. razredov so ustanovili svojo skupino na facebooku, kjer se pogovarjajo o valeti in o after partyju po končani valeti.

Večina učencev meni, da poznajo nevarnosti, ki prežijo nanje na spletu.

5. Ali sodeluješ na facebooku, twitterju ...? Ali zagovarjaš svoje mnenje ali sprejemaš mnenje večine?

Na facebooku ali twitterju (zelo malo) sodelujejo skoraj vsi učenci. Tam se pogovarjajo o šoli, učiteljih, DN, dnevnih novicah, razmerjih med učenci, komentirajo slike, igrajo igrice ... Na facebook dostopajo (nekateri učenci) tudi med poukom.

Večina učencev sprejema mnenje večine. Svoje mnenje se pogosto bojijo zagovarjati, ker bi jih sošolci potem ožigosali kot posebneže ali še kaj hujšega. Manjšina med učenci pa zagovarja svoje mnenje in jim je vseeno, kaj si o njih mislijo drugi.

6. Kako sprejemaš informacije, ki ti jih posredujejo mediji? Jim brezpogojno verjameš ali si kritičen-a do njih (se o informacijah pogovarjaš s starši, sošolci, jih poskušaš preveriti)?

Večina učencev informacijam, ki jih posreduje TV, časopisi, radio, verjame.

Bolj kritični so do informacij na internetu, kjer pa so dodali, da večina informacije s spleta, ki jih potrebujejo za DN ali seminarske naloge, nekritično prepisuje.

Prednosti spletnega komuniciranja:

- istočasno lahko delajo še druge stvari (DN, učenje ...), prihranijo na času
- so v neposrednih stikih z veliko vrstniki
- preveč zadržani učenci, ki imajo težave pri navezovanju osebnih stikov, se ob spletnem komuniciranju lažje sprostijo (nekateri celo preveč)
- imajo stike s prijatelji iz oddaljenih krajev ...

Slabosti takega komuniciranja:

- površnost v medsebojnih odnosih
- zasvojenost
- vse bolj pogrešajo osebne stike z vrstniki

Učenci so opozorili, da zanimanja za facebook ni več toliko kot na začetku in se spet poskušajo več družiti med seboj!

Zavedajo se vpliva medijev na njihovo življenje, vendar je moč njihovega vpliva odvisna od staršev in njihove vzgoje, deloma pa tudi od šole - KAKO SMO JIH NAUČILI MISLITI S SVOJO GLAVO.

ZMEDA MED LOČILI - Zarja Jenšterle, 6. c

Še do včeraj je bilo,
pri nas vse lepo.
V knjigah je vladal red,
bilo je polno lepih besed.

Danes pa je k nam
prišla vila Zmedodelnica,
začarala nas je tako,
da v kraljestvu ločil le še zmeda bo.

Klicaj sprašuje,
vprašaj kriči,
tropičje našteva,
podpičja pa sploh ni.

Če tako se bo nadaljevalo,
nas bo vse še pobralo,
a če pomagate nam vi,
bomo stvar rešili s skupnimi močmi.

ANKETA O FACEBOOKU

Kaj učenci 8. razredov mislijo o facebooku?

- ja mislm da j je uredi pa slabo, uredi zato ker se lahko pogovarjaš pa si izmenjuješ različne podatke , slabo pa zato , ker je velik mn druženja (v živo) ane pa zato k ubstajjo tut ksne nevarnosti .. ;)
- **je zelo uporabn in na njem spoznaš veliko ljudi in veliko novih svežih novic :3**
- zdi se mi dober, ker spoznavas druge ljudi in ker lahko komunikaciras z drugimi
- fjsbuk se mi ne zdi lih najbolj ker je ful mn druženja u živo
- **am ja u fb-ju mislm da je po eni strani škodljiv zaradi pedofilije po drugi stan je pa dobr ker se lahko pogovarjaš pa tko ...**
- čeprou ne sodelujem mislm da je dobr za spoznavanje novih ljudi
- hm ja pač to je stran k lahko komuniciramo s svojimi prjatli pa tut spoznavamo nove ljudi pač o fbju ne mislm nč slabga
- ammmmm.... men se zdi da klub temu da usi trobjo kolk je nevaren pa da se preg tega lahko dobiš s kom k ga sploh ne poznaš pa itd.....in podobne stvari... se mi zdi da je pa vseen koristn. Lahko si s prjatli k jih ne morš kr usk dan vidt pogovarjaš, pa na splošno se mi zdi zanimiv (sploh če nimaš kj za počet :D) drugač pa če te zanima moje mnenje še o teh spornih slikcah pa tko; če je člouk normaln ne daje kj tacga sploh u javnost če pa ni pa lahko tud u realnem svetu zabrede u težave!! in še zaključ: FB JE LAHKO TUD KORISTEN!!!!
- **Men se zdi FB uredi. k newidm razloga zakaj bi biu newarn, k kle loh se loh puguvarjaš z folkom iz newem ke, pa negledena to a se puznata al ne. pa loh kšne nowe frende spuznaš k so rees uredi. glede slikc pa kokr kermu paaše ! nj ma take slikce gor k so mu ušeč..**
- ja sj drgač nerečm morš pazt koga kj dudajaš med frende oziroma sprejemaš da ga res puznaš al pa da ga usai tvoji prjatli puznajo no če na to pazš nevidm razloga da bi biu nurmaln aja pa slikce tm uznačš da jih loh sam prjatli vidjo drgač je fb loh učasih prou cool

Med ločili je velika zmeda,
klicaj pojedel je veliko sladoleda,
pika se igra z baloni,
vprašaj baše se z bonboni.

Tropičje skače čez ograjo,
dvopičje gleda malo Majo,
podpičje sedi na stolu,
vejica pa na pomolu.

Narekovaj pojedel je vse klobase,
vse na hitro zbasal je vase,
klicaj ni pojedel nič več sladoleda,
tako končala se je vsa zmeda.

Veronika Korenini Resnik, 6. c

Kaj učenci 6. razredov mislijo o facebooku?

- Ni ravno dobro za mlade, sicer pa na fb-ju večinoma igram igrice.
- Ja, je fino, gor se pa pogovarjam z drugimi.
- Ne, ni dobro, zato jaz nimam facebooka.
- Ni dobro za mlade in tudi jaz ne preživim veliko časa na fb-ju.
- Ja, je dobro, ker se lahko z drugimi dopisuješ in dodajaš prijatelje.
- Je dobro za mlade, ker se lahko družijo med sabo.
- Nimam facebooka.
- Facebook je v redu, ker se lahko gor pogovarjam.
- Ni uredu za mlade, ampak sj to ni važen, js pa gor velik slik dodajam, pa mi je všeč.
- Nimam fb-ja, drugače pa igram igrice pa sem veliko na msn-ju.
- Ni dobro, da ga imamo, ker se lahko dogajajo tudi zlorabe.

»V šoli smo pisali narek,«
sem povedala deklici s priimkom Krek.
Učiteljica je zelo hitela,
ob tem bi kmalu znorela.

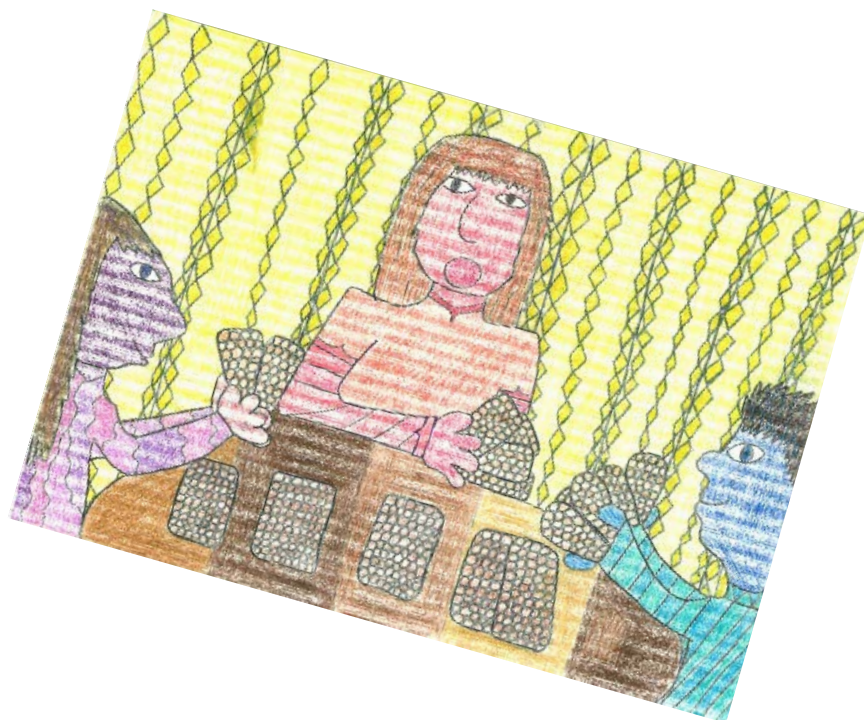
Ko je povedala prvih par besed,
sem morala napisati vejico spet.
Ker mi narek ne gre,
se je vejica v piko spremenila,
da jaz bi pet dobila.

Učiteljica je nadaljevala,
zaradi neznanja bi kmalu zajokala.
Nato sem dvopičje napisala,
da bi premi govor dokončala.
Dvopičje zamenjal je klicaj,
se zadril je: »Narobe!«
kot bi bil policaj.

Ko je učiteljica narek vrnila,
sem ugotovila,
da sem vsa ločila usvojila
zato sem pet dobila.

Želela sem se zahvaliti ločilom,
le-ta pa so rekla:
»Če se boš učila,
boš ponovno pet dobila!«

Hana Habjan, 6. c

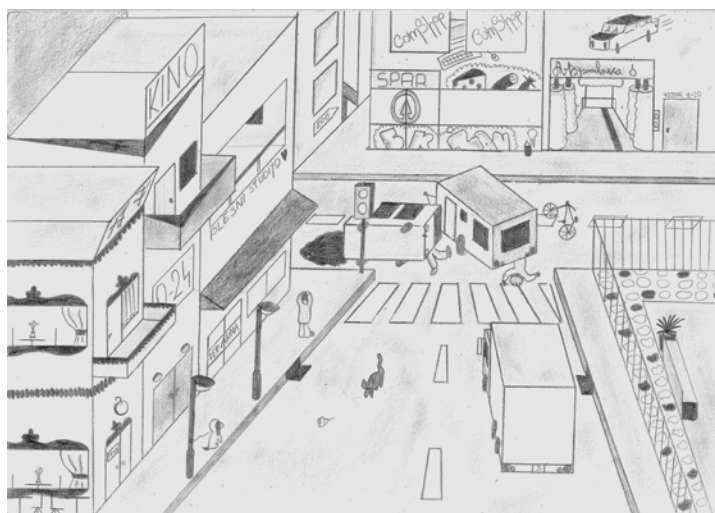

Risba: Eva Kovač

Kaj učenci 7. razredov mislijo o facebooku?

- Fb je zelo priročna stran, ki ima svoje slabosti ☺
- To stran uporabljam vsak dan in mi je izredno všeč, saj se na njej lahko pogovarjam s prijatelji in spremljam, kaj počnejo moji daljni sorodniki.
- Facebook je BEDEN.
- Mislim, da je kar v redu, saj lahko spoznavaš nove ljudi in ohranjaš stike s prijatelji. Mislim, da ni nevaren, ker ne objavljam kakšnih spornih vsebin.
- FUL BEDEN!
- Loh se pogovarjaš s prijatli, pa ful uredi stvarca ☺
- Še kr praktičn, k se loh pogovarjaš s prijatli.
- BEDA, BEDA IN BEDA.
- Ni mi všeč. BEDA.

Risba: Žan Petek

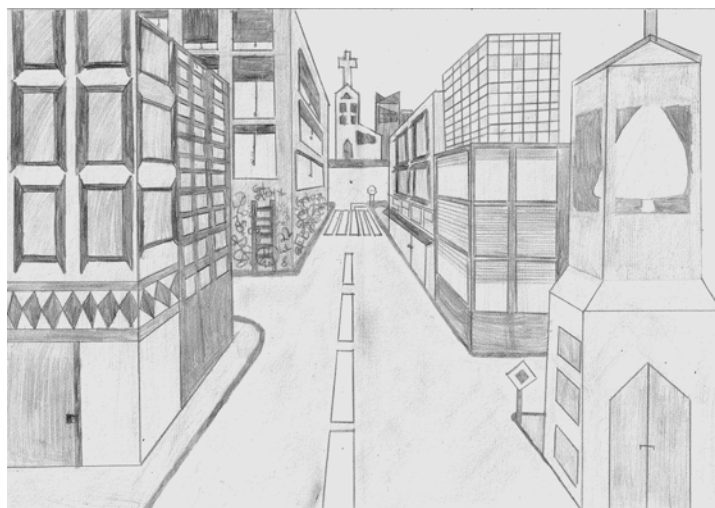
Zmeda med ločili
tukaj rogovili!
Vprašaj ima angino,
klicaj odhaja v kino.

Res zmeda je velika,
saj tekstu manjka pika.
Vsi so čisto ponoreli
in v vejico strmeli.

»Saj ničesar nisem kriva jaz,«
oglasil se nežen glas.
»O! Pa si!!!«
ji zatulijo prav vsi.

Prikorakal je še narekovaj,
povedal je kako in kaj.
Vsi so se razveselili,
saj končno ni več zmede med ločili.

Alma Gril, 6. C

Risba: Kristina Mahnič

ŠALA ☺

- Mami, mami! Učiteljica je danes celemu razredu postavila vprašanje in samo jaz sem dvignil roko!!
- Kako sem ponosna nate, sinko! Kaj pa je učiteljica vprašala?
- Vprašala je, kdo ni napisal domače naloge.

Kaj učenci 9. razredov počnejo na facebooku?

- Pogovarjam se in dodajam prijatelje.
- Lahko imaš svoj profil in svoje slike.
- Igram igre in se pogovarjam.
- Lahko si zaupamo skrivnosti.
- Dodajaš prijatelje.
- Delaš domačo nalogo.
- Pišem komentarje.
- Igram Farme Valle.
- Zabavam se.
- Objavljam slike, video, lahko igraš igre, spoznavaš nove ljudi (simpatije, odrasle ljudi).

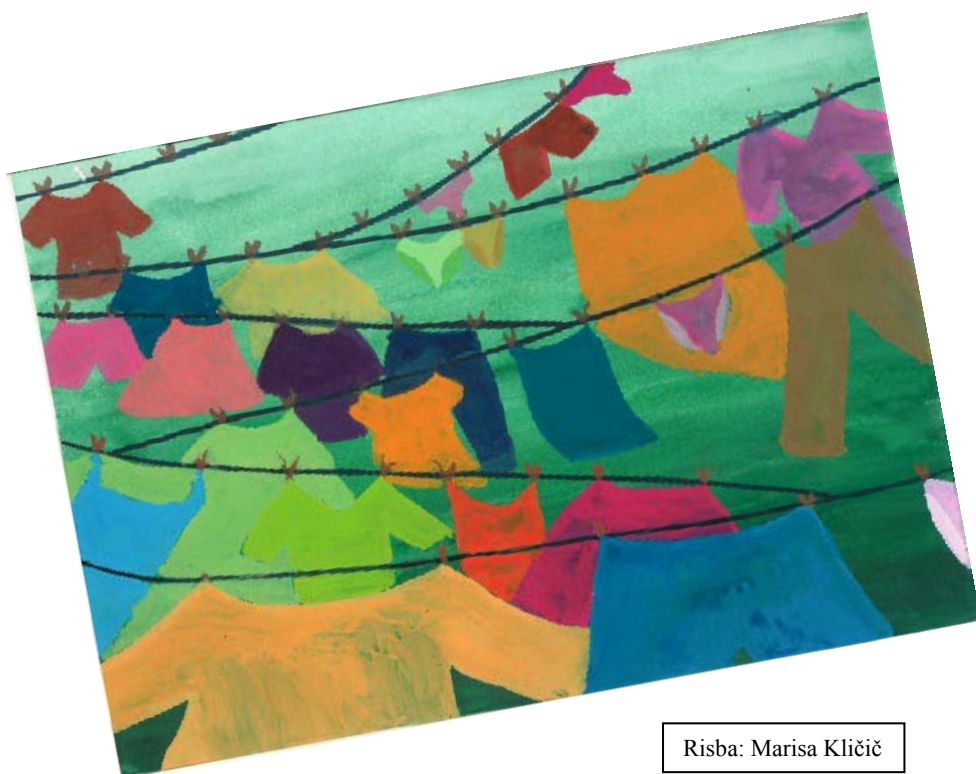
LOČILA

Ločila so se odločila,
da med seboj
se bodo združila.

Vejica se zraven
pike je postavila
in zadnjo besedo v stavku
ob pamet spravila.

Klicaj in vprašaj
sta prijatelja postala,
ker povsod sta se »afnala«,
sta kmalu brez pik ostala.

Anže Anžič, 6. c

Risba: Marisa Kličič

ŠALA ☺

Učiteljica geografije vpraša učence, katera reka je daljša – Sava ali Donava. Janezek dvigne roko in reče: »Donava in to za dve črki!«

ŠALA ☺

Nogometašev sin se vrne s podelitve spričeval in reče očku: »Imam dobro novico! Šola mi je podaljšala pogodbo s petim razredom za še eno leto.«

